

1

Κάτω από την αποβάθρα ήταν κατασκότεινα. Ο νεαρός που κρεμόταν από το καλυμμένο με όστρακα δοκάρι άκουγε μονάχα τις δικές του λαχανιασμένες ανάσες καθώς πάλευε να καμάρει την αναπνοή του. Το μόνο πράγμα που αισθανόταν ήταν τα βροντοχτυπήματα της καρδιάς του, που έμοιαζαν να ταρακουνάνε όλο του το κορμί.

Ένα κύμα έσκασε και τον έκανε μούσκεμα.

Σύρθηκε λίγα μέτρα κατά μήκος του δοκαριού. Το γόνατό του γλίστρησε πάνω στα υγρά, γλισσερά φύκια, κι εκείνος άπλωσε φρενιασμένα το χέρι του για να κρατηθεί καλύτερα. Ένας οξύς πόνος διαπέρασε την παλάμη του. Για μια στιγμή αιωρήθηκε επικίνδυνα πάνω απ' το αθέατο νερό που πάφλαζε από κάτω του.

Έπειτα βρήκε την ισορροπία του κι έμεινε ακίνητος. Οι σανίδες από πάνω του σείστηκαν από ξαφνικά, βαριά βήματα.

Μια μπάσα φωνή είπε: «Δεν είναι εδώ».

«Νομίζω ότι πήγε προς την οδό Καμπρίλο», συμφώνησε μια νεανική φωνή. Τα βήματα σταμάτησαν σχεδόν πάνω απ' το κεφάλι του νεαρού.

«Γιατί στο διάολο δεν πυροβόλησες;» ρώτησε θυμωμένη η μπάσα φωνή.

«Ε, κοίτα, αρχιφύλακα». Η νεανική φωνή ακούστηκε

απολογητική. «Νόμιζα ότι είχαμε εντολή να κρατήσουμε χαμηλούς τόνους. Ο Αρχηγός είπε ότι το παραμικρό μπορεί να πυροδοτήσει μια εκρηκτική κατάσταση όταν αυτοί οι νεαροί είναι στην πόλη».

«Πρέπει ν' αρχίσεις να μαθαίνεις», είπε η μπάσα φωνή. «Αυτός ο νεαρός, ο Γιούνταλ, είναι δολοφόνος. Ποτέ μη ρισκάρεις μ' ένα τέτοιο παιδί. Είσαι τυχερός που είσαι ακόμα ζωντανός». Έπειτα, ξαφνικά, φώναξε: «Πίτερσον! Όλα εντάξει εκεί κάτω;»

Μια απόμακρη φωνή τού απάντησε. Κάτω από την αποβάθρα ο νεαρός ανατρίχιασε καθώς άλλο ένα κύμα τον έλουσε με τον παγωμένο αφρό του.

«Πάμε», είπε ο αρχιφύλακας, και τα βήματα άρχισαν να απομακρύνονται. «Την επόμενη φορά, χρησιμοποίησε το όπλο σου. Δεν χρειάζεται να του καρφώσεις καμιά σφαίρα. Απλά πυροβόλα στον αέρα. Αλλά φόβισέ τον τόσο όσο να πάψει να τρέχει. Δεν εκδίδουν ένταλμα σύλληψης εκτός και αν...»

Οι φωνές έσβησαν. Οι σανίδες από πάνω έπαιψαν να δονούνται. Τα βήματα είχαν απομακρυνθεί.

Ο νεαρός σήκωσε το κεφάλι του, σκούπισε τα αλάτια απ' τα μάτια του και κοίταξε πέρα τον Ειρηνικό Ωκεανό. Τα κατάρτια απ' τα σκάφη ταλαντεύονταν πέρα δώθε, καθώς λικνίζονταν πάνω στα κύματα. Στη στεριά, τα φώτα του Νιούπορτ Μπιτς συναγωνίζονταν το φεγγαρόφως. Ακουγόταν φασαρία. Μουσική και συνομιλίες, κάποιο ξέσπασμα από απόμακρες δυνατές φωνές.

Η διακοπές του Πάσχα είχαν μόλις ξεκινήσει και δύο χιλιάδες έφηβοι είχαν καταλάβει τις ακτές της Καλιφόρνιας, από το Νιούπορτ Μπιτς μέχρι το Σαν Ντιέγκο.

Ο νεαρός δεν είχε προορισμό. Ήταν φυγές, και κάτι τον είχε παρασύρει σ' αυτό το νεολαιίστικο ρεύμα που κυλού-

σε απ' το Λος Άντζελες προς το Νιούπορτ. Αλλά ήταν λάθος του. Υπήρχε και στο Νιούπορτ αστυνομία έτοιμη να τον βάλει σε μελάδες.

Ο νεαρός ανατρίχιασε μέσα στα βρεγμένα ρούχα του, εξακολουθώντας να κρέμεται απ' το δοκάρι.

Έπειτα, προσεκτικά, έβαλε το ένα του χέρι στην τσέπη κι έβγαλε το δαχτυλίδι. Τέντωσε το χέρι του απαλά προς το φεγγαρόφως, έχοντας ακουμπισμένο το λαμπερό αντικείμενο στην παλάμη του.

Το ζαφείρι ήταν μπλε σαν την ειρήνη.

Τα δάχτυλά του άρχισαν να τρέμουν. Προσπαθούσε να μη σκέφτεται καθόλου. Προσπαθούσε να ξεχάσει τα πάντα, αλλά το μπλε ζαφείρι και το πώς αυτό μπορούσε να τα διορθώσει πάλι όλα, με κάποιον τρόπο, αν μόνο...

Το έσφιξε στο χέρι του πολύ δυνατά, καθώς τα δάχτυλά του είχαν αρχίσει να τρέμουν ανεξέλεγκτα. Όταν το τρέμουλο πέρασε και άνοιξε το χέρι του ξανά, το δαχτυλίδι κολυπούσε μέσα σε μια λιμνούλα αίμα που φαινόταν μαύρη μέσα στο φεγγαρόφως.

Σκέφτηκε πόσο κόκκινο είναι το αίμα στην πραγματικότητα.

Άκουσε τον εαυτό του να βαριανασαίνει και κράτησε την ανάσα του: έπειτα του 'φυγε μια λεπτή φωνούλα. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια του, αλλά δεν μπόρεσε να κρατήσει την ανάμνηση μακριά.

Τώρα βρισκόταν πίσω στο Σαν Φρανσίσκο, πριν από τρεις νύχτες. Τώρα έβαζε ένα κλειδί στην πόρτα, άκουγε την κλειδαριά να γυρίζει, διέσχιζε το κατώφλι. Έβλεπε το μπλε χαλί, το πράσινο φόρεμα, τον λευκό λαιμό και το χλομό πρόσωπο γυρισμένο προς το μέρος του. Έβλεπε τα μάτια της ανοιχτά, να τον κοιτάζουν.

Αλλά το χλομό δέρμα, το πράσινο φόρεμα, τα μπλε μάτια, ήταν όλα ακίνητα εκεί μπροστά στα πόδια του, πάνω στο μπλε χαλί, και τα μοναδικά πράγματα που κινούνταν ήταν τρία ελικοειδή κατακόκκινα φίδια που σέρνονταν, γλιτσερά και λαμπερά, στα πλευρά της Αν Έιβερι.

Ήταν νεκρή. Ποτέ δεν θα ξεχνούσε πόσο κόκκινο είναι στην πραγματικότητα το αίμα, ή πόσο έντονη ήταν η μυρωδιά του, αψιά, όπως η μυρωδιά του αλμυρού νερού που σύριζε τώρα κάτω απ' τα πόδια του.

Από πάνω του οι σανίδες σείστηκαν ξανά.

«...κι εγώ το άκουσα», είπε η μπάσα φωνή.

«Από δω ακούστηκε».

Το φως ενός φακού εξολόθρευσε το φεγγαρόφως, λούζοντας το πρόσωπο του νεαρού.

«Νάτος!»

Ψυχρή και αδυσώπητη, μια φωνή είπε: «Ακίνητος, μικρέ. Μην κάνεις ρούπι».

Μια άλλη φωνή, γεμάτη έξαψη, είπε: «Αυτός είναι ο Γιούνταλ. Αυτός είναι ο νεαρός που καταζητείται για τον φόνο της Αν Έιβερι».

2

Ο Μάικλ Γκρέι ξεκλείδωσε την πόρτα του γραφείου του και διέσχισε το δωμάτιο προς το παράθυρο. Τράβηξε το κορδόνι από τα στόρια, επιτρέποντας στο θολό, ομιχλώδες πρωινό φως να μπει στο δωμάτιο. Ανάμεσα από δύο κτίρια μπορούσε να διακρίνει μια φέτα απ' τον Κόλπο του Σαν Φρανσίσκο· το χρώμα του ταραγμένου νερού ήταν μολυβί κάτω απ' την ομίχλη που σιγά-σιγά ανέβαινε.

Ο Γκρέι κοίταξε το ρολόι του. Ο πρώτος του ασθενής θα ερχόταν σε είκοσι λεπτά. Ξεκλείδωσε τον φοριαμό του, διέτρεξε με το δάχτυλο τους φακέλους που υπήρχαν μέσα, κι έβγαλε αυτόν που ήθελε. Με οξύ βλέμμα, κάθισε στο γραφείο του και άνοιξε τον φάκελο.

Ήταν σαν να άνοιγε το μυαλό του ασθενή, του οποίου η ψυχανάλυση βρισκόταν τώρα σε εξέλιξη. Αργά, υπομονετικά, οι φοβίες και τα απόκρυφα μίση ανεβαίνουν διστακτικά στην επιφάνεια καθώς εξελίσσονται οι συνεδρίες. Ο Γκρέι σχεδόν διέκρινε το αγχωμένο πρόσωπο του ασθενούς του να αιωρείται πάνω απ' την ανοιγμένη σελίδα.

Η εξώπορτα του γραφείου άνοιξε κι έκλεισε με πάταγο. Ο Γκρέι έκλεισε τον φάκελο και άκουσε τα βαριά βήματα να βροντοχτυπάνε στο δάπεδο. Ένα χέρι χτύπησε δυνατά και ανυπόμονα την πόρτα του γραφείου του. Ο Γκρέι πέρασε

τα δάχτυλά του μέσα στα κόκκινα μαλλιά του, ανασήκωσε τους ώμους και είπε: «Εντάξει, Χάρι. Πέρανα μέσα».

Ο αστυνόμος Χάρι Ζούκερ μπήκε με φόρα μέσα στο γραφείο. Το ρυτιδιασμένο και ανεμοδαρμένο πρόσωπό του ήταν τραχύ από θυμό.

«Κοίτα αυτό εδώ, Μάικ», είπε, πετώντας την πρωινή εφημερίδα πάνω στο γραφείο. «Μήπως είσαι απασχολημένος;» ρώτησε κάπως αργοπορημένα.

«Είμαι ελεύθερος μέχρι τις εννιά», του είπε ο Γκρέι επιφυλακτικά. «Τι τρέχει;»

«Κοίτα αυτό εδώ», επανέλαβε ο Ζούκερ.

Ο Γκρέι κοίταξε. Μια γελοιογραφία στην πρώτη σελίδα τον αγριοκοίταζε μέσα από τις έντονες, σκληρές γραμμές ενός θυμωμένου μολυβιού. Έδειχνε μια ντουζίνα χαμογελαστούς νεαρούς, υπερβολικά αρρενωπούς, οπλισμένους με σουγιάδες και αλυσίδες, να βγαίνουν τρέχοντας από την πόρτα των δικαστηρίων. Ένας φαλακρός άντρας με γυαλιά με χοντρό σκελετό, ένα μουσάκι σε στιλ Βαν Ντάικ κι ένα ηλίθιο χαμόγελο, τους κρατούσε την πόρτα ανοιχτή. Η λεζάντα κάτω απ' τη γελοιογραφία έγραφε: «ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ»

Το πρόσωπο του Γκρέι σφίχτηκε. «Το είδα σήμερα το πρωί. Πρόκειται για τον φόνο της Έιβερι, έτσι δεν είναι; Εκείνος ο νεαρός, ο Γιούνταλ;»

«Ακριβώς», είπε ο Ζούκερ. «Πρέπει να μας βοηθήσεις σ' αυτή την υπόθεση, Μάικ. Ο δικαστής Σέφιλντ...»

«Η απάντηση είναι όχι», τον διέκοψε ο Γκρέι. «Μίλησα με τον δικαστή Σέφιλντ χθες το βράδυ».

«Το ξέρω», είπε ο Ζούκερ. «Σε παρακαλώ να το ξανασκεφτείς, Μάικ. Το ζήτημα είναι επείγον. Για σένα θα είναι απλή ρουτίνα, αφού όλα τα προκαταρκτικά έχουν ήδη γίνει.

Ο δόκτορ Μόσον παρακολούθησε τον νεαρό τις τελευταίες δύο βδομάδες, από τότε που τον συλλάβαμε στο Νιούπορτ Μπιτς. Θα έχεις πρόσβαση στον πλήρη φάκελό του. Αλλά τώρα ο Μόσον βρίσκεται στο νοσοκομείο με αμφίπλευρη πνευμονία και ενδέχεται να περάσουν πολλές βδομάδες μέχρι να συνέλθει. Δεν μπορούμε να περιμένουμε τόσο πολύ».

«Αυτό είναι το πρόβλημα», είπε ο Γκρέι. «Υπάρχει μεγάλη βιασύνη».

«Τι εννοείς;»

«Ξέρεις τι εννοώ. Δεν μου αρέσει να με βιάζουν για κάποια υπόθεση. Επίσης δεν μου αρέσει να μπαίνω σε μια υπόθεση στη φάση της τελικής γνωμάτευσης. Θέλω να καταλήγω στα δικά μου συμπεράσματα, με τον δικό μου τρόπο». Ο Γκρέι κούνησε την εφημερίδα με αηδία. «Και κάτι άλλο. Δεν μου αρέσει αυτό το είδος της δημοσιότητας. Προκαλεί τόσο πολύ το δημόσιο αίσθημα που κανείς δεν μπορεί να προσεγγίσει το θέμα αμερόληπτα. Ούτε εγώ ούτε κανένας. Είναι κάτι στο οποίο θα προτιμούσα να μη συμμετέχω».

«Είναι σίγουρο ότι δεν πρόκειται να υπάρξει αμεροληψία», είπε ο Ζούκερ. «Πάνε δυο βδομάδες τώρα από τη δολοφονία της Αν Έιβερι. Η κοινή γνώμη βράζει όλο και περισσότερο κάθε μέρα. Αν καθυστερήσουμε άλλες δυο βδομάδες, θα είναι έτοιμοι να το λιντσάρουν το παιδί. Αν ενδιαφέρεσαι τόσο πολύ για την αμεροληψία, η μόνη έξυπνη κίνηση που μπορείς να κάνεις είναι να μας βοηθήσεις να έχουμε μια άμεση διευθέτηση. Εξάλλου, υπάρχει μόνο μία ερώτηση στην οποία ο δικαστής θέλει να απαντήσεις».

«Ποια είναι αυτή;»

«Αυτή η υπόθεση είναι καυτή πατάτα», είπε ο Ζούκερ. «Ο Γιούνταλ είναι δεκαεφτά χρονών. Θα μπορούσε να δικαστεί σε δικαστήριο ανηλίκων ή σε μικτό ορκωτό, ανάλογα με το

πόσο ώριμος είναι. Μόνο αυτό χρειαζόμαστε από σένα – μια γνωμάτευση σχετικά με το δικαστήριο στο οποίο ανήκει». Ο Ζούκερ χαμογέλασε. «Μεταξύ μας τώρα, η υπόθεση είναι τελειωμένη. Έχουμε όσες αποδείξεις μάς χρειάζονται για την καταδίκη του. Ο δόκτορ Μόσον έχει ερευνήσει όλο το παρελθόν του νεαρού, έχουμε ψυχιατρικές εκθέσεις γι' αυτόν που συντάχθηκαν πριν από ένα εξάμηνο, όταν τέθηκε υπό δικαστική επιτήρηση. Το μόνο που χρειαζόμαστε είναι να παρίσταται ένας ψυχαναλυτής στην ακρόαση, έτσι ώστε αργότερα να μην υπάρξει κάποια αντίδραση».

«Τι εννοείς ότι η υπόθεση είναι τελειωμένη;» ρώτησε ο Γκρέι.

«Ο νεαρός είναι ένοχος», είπε ο Ζούκερ αδιάφορα. «Σκότωσε την Αν Έιβερι. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία γι' αυτό. Τώρα το θέμα είναι απλά διαδικαστικό. Οι εφημερίδες έχουν διογκώσει τόσο πολύ την παραβατικότητα των ανηλίκων, που θέλουμε να είμαστε σίγουροι ότι θα χειριστούμε αυτή την υπόθεση σωστά. Να μην αφήσουμε κανένα παραθυράκι».

«Τι τρέχει στ' αλήθεια, Χάρι;» ρώτησε ο Γκρέι. «Υπάρχει κάποιο πραγματικά σοβαρό κύμα εγκληματικότητας που καταφθάνει;»

Ο Ζούκερ κάγχασε ειρωνικά. «Ξέρεις πώς λειτουργούν οι εφημερίδες. Όταν έχουν έλλειψη ειδήσεων, πρέπει να ανακαλύψουν ένα θέμα για τα πρωτοσέλιδά τους. Είχαμε πράγματι κάποια προβλήματα με εφήβους τώρα τελευταία. Αλλά αυτό είναι σύνηθες γύρω στο Πάσχα και τα Χριστούγεννα. Δεν σημαίνει ότι υπάρχει κύμα εγκληματικότητας».

Ο Γκρέι κοίταξε τη γελοιογραφία της εφημερίδας.

«Εμένα μου φαίνεται ότι αυτός ο Γιούνταλ έχει μπει στο μάτι του κυκλώνα», είπε. «Ο Τύπος αποφάσισε εκ των προ-

τέρων ότι είναι ένοχος. Μπορεί και να είναι. Αν εσύ το λες, κάτι θα ξέρεις. Αλλά εμένα μου φαίνεται ότι δεν πρόκειται να καταδικαστεί για φόνο – θα καταδικαστεί επειδή είναι ανήλικος».

«Α, για όνομα του Θεού, Μάικ», είπε αυστηρά ο Ζούκερ. «Μη χαραμίζεις τη συμπόνια σου. Γύρνα στην επόμενη σελίδα. Υπάρχει μια φωτογραφία του νεαρού και του θύματός του. Ρίξε μια ματιά».

Ο Γκρέι γύρισε τη σελίδα. Παρατήρησε τη θολή απ' το μελάνι φωτογραφία. Ένα σοβαρό, σκυθρωπό πρόσωπο αντιγύριζε το βλέμμα του, αγριοκοιτάζοντας την κάμερα κάτω από ένα στενό μέτωπο, απ' όπου φύτρωναν μαύρα φουντωτά μαλλιά.

«Δεν είναι και κανένας κούκλος», παραδέχτηκε ο Γκρέι. «Αλλά δεν βοηθάει και ο τρόπος που τον τράβηξε ο φωτογράφος, έτσι κακοφωτισμένο. Κι εσύ ο ίδιος θα έδειχνες μοχθηρός μ' αυτόν τον φωτισμό».

«Ε, ξέρεις πώς τα κάνουν οι εφημερίδες», είπε ο Ζούκερ. «Θέλουν να δείχνει κακός – τον κάνουν να δείχνει κακός. Στην προκειμένη περίπτωση, είναι κακός. Ο Γιούνταλ είχε μπλεξίματα από τότε που ήταν οχτώ χρονών. Όταν τον συλλάβαμε για τον φόνο, βρισκόταν ήδη υπό δικαστική επιτήρηση. Δεν μπορείς να κατηγορήσεις τις εφημερίδες που διογκώνουν το θέμα. Φαίνεται ότι κανακέψαμε έναν εγκληματία μέχρι που πίστεψε πως μπορούσε να τη σκαπουλάρει με ό,τι κι αν έκανε, και κατάντησε δολοφόνος».

Ο Γκρέι κοίταξε σκεπτικός τη φωτογραφία δίπλα στον Έντι Γιούνταλ. Το πρόσωπο της γυναίκας ήταν πανέμορφο.

«Αναρωτιέμαι ποιο ήταν το κίνητρό της», είπε.

«Τι; Εννοείς το κίνητρο του Γιούνταλ. Αυτός είναι που...»

«Εννοώ το δικό της κίνητρο. Η ίδια προδιάθεση καθο-

ρίζει το θύμα και τον εγκληματία. Αναρωτιέμαι ποιο ήταν το κίνητρο της Αν Έιβερι για να δολοφονηθεί». Συνέχισε να κοιτάζει τις φωτογραφίες συνοφρυωμένος. «Παράξενο», μουρμούρισε, και κάλυψε με το χέρι του το μισό πρόσωπο της γυναίκας. Έπειτα τράβηξε το χέρι του και την κοίταξε εξεταστικά, λιγάκι συνοφρυωμένος.

Η φωτογραφία είχε τραβηχτεί στον ήλιο, μπροστά στον τοίχο ενός σπιτιού. Τα μαύρα μαλλιά της Αν Έιβερι ήταν κατσαρά, και απαλές μπούκλες έπεφταν πάνω στο μέτωπό της. Είχε μεγάλα μάτια, μισόκλειστα κόντρα στον ήλιο. Το στόμα της χαμογελούσε πλατιά, αλλά το χαμόγελο ήταν κάπως συγκρατημένο· ένα αισθησιακό στόμα υπό αυστηρό έλεγχο. Σε ολόκληρο το πρόσωπο υπήρχε μια έκφραση επαγρύπνησης.

Η Αν Έιβερι πρέπει να είχε προβλήματα, σκέφτηκε ο Γκρέι, και μετά χαμογέλασε μόνος του. Όλοι έχουμε προβλήματα. Τουλάχιστον εκείνα της Αν Έιβερι είχαν τώρα τελειώσει. Αναρωτήθηκε αν έδειχνε έτσι, συγκρατημένη και επιφυλακτική, αν και –απ’ ό,τι φαίνεται– όχι τόσο επιφυλακτική αφού την κάρφωσε το μαχαίρι.

«Τη μαχαίρωσαν, έτσι δεν είναι;» ρώτησε.

Ο Ζούκερ έγνεψε καταφατικά. «Ο Γιούνταλ είχε έναν σουγιά σαν αυτόν που τη σκότωσε. Είχε το κλειδί του διαμερίσματός της στην τσέπη του, κι ένα ζαφειρένιο δαχτυλίδι το οποίο αναγνώρισε ο σύζυγός της. Τα αποτυπώματά του βρίσκονται σε όλο το διαμέρισμα. Όταν τον πιάσαμε, το είχε σκάσει. Επιπλέον τον είδαν να βγαίνει από το κτίριο περίπου την ώρα του φόνου».

«Εκείνος παραδέχεται ότι το έκανε;»

Ο Ζούκερ άφησε ένα γελάκι. «Δεν είναι τρελός. Φυσικά και το αρνείται. Λέει μια εντελώς ηλίθια ιστορία που

κανείς δεν πιστεύει. Καλύτερα να κρατούσε το στόμα του κλειστό».

Ο Γκρέι κοίταξε τη φωτογραφία της Αν Έιβερι. Κάλυψε πάλι με το χέρι του το μισό της πρόσωπο και το παρατήρησε προσεκτικά. «Αναρωτιέμαι», είπε.

«Τι λες λοιπόν, Μάικ;» είπε ο Ζούκερ. «Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να παραστείς στην ακρόαση και να απαντήσεις σε μία μόνο ερώτηση του δικαστή Σέφιλντ – αν ο νεαρός πληροί τα κριτήρια να παραπεμφθεί σε δικαστήριο ανηλίκων ή όχι. Έχεις στη διάθεσή σου ολόκληρο τον φάκελό του τον οποίο μπορείς να συμβουλευτείς. Θα μιλήσεις με τον νεαρό μόνο μια φορά, αυτό είναι όλο. Ξέρω τι θα αποφασίσεις. Πέντε λεπτά με τον Γιούνταλ και θα είσαι σίγουρος για την απάντηση που θα δώσεις στον Σέφιλντ».

Ο Γκρέι δάγκωσε το χείλος του και κοίταξε το σκυθρωπό πρόσωπο του νεαρού στη φωτογραφία της εφημερίδας.

«Έχει καμία διαφορά, επί της ουσίας, σε ποιο δικαστήριο θα πάει; Όπως και να 'χει, αν πράγματι διέπραξε το έγκλημα, θα υποστεί τις συνέπειες».

«Έχει μεγάλη διαφορά σε ό,τι αφορά την κοινή γνώμη», είπε ο Ζούκερ. «Κοίτα εδώ. Αυτό αφορά την ειδικότητά σου».

Γύρισε πάλι την εφημερίδα στην πρώτη σελίδα κι έδειξε με το δάχτυλό του την επιφυλλίδα κάτω από τη γελοιογραφία. Ο Γκρέι έσκυψε για να διαβάσει.

ΟΤΑΝ ΕΧΕΙΣ ΤΑ ΜΕΣΑ

του Ρος Σίνουτ

Η μεγάλη απόφαση αναμένεται από μέρα σε μέρα. Η ακρόαση του Έντουαρντ Γιούνταλ θα διεξαχθεί ενώπιον του δικαστή Άνγκους Σέφιλντ. Είναι ο Γιούνταλ ανήλικος; Ο νό-

μος λέει ότι ένας ανήλικος δεν μπορεί να διαπράξει έγκλημα. Ότι κάνεις όταν είσαι ανήλικος, στην πραγματικότητα δεν μετράει. Ο Γιούνταλ έπρεπε να ξεκινήσει την καριέρα του λίγο πιο νωρίς, αν ήθελε να είναι πράγματι ασφαλής. Επειδή τώρα βρίσκεται σε μια επισφαλή ηλικία. Θα μπορούσε να προφυλακιστεί σε ένα μικτό ορκωτό δικαστήριο, όπου ένα σώμα ενηλίκων ενόρκων θα αποφάσιζε αν αυτό το θηριώδες παιδί με τη μοχθηρή φυσιολογία διέρρηξε το διαμέρισμα της Έιβερι τη νύχτα της 27ης Μαρτίου και, καθώς το λήστευε, η σύζυγος του αφεντικού του τον έπιασε στα πράσα.

Αλλά θα μπορούσε επίσης να προφυλακιστεί σε ένα δικαστήριο ανηλίκων. Το χειρότερο που θα μπορούσε να του συμβεί τότε θα ήταν μια χαλαρή μεταφορά στο Πρέστον*, να μάθει μια τέχνη μέχρι να κλείσει τα είκοσι ένα και να είναι έτοιμος να ξαναβγεί στον κόσμο. Αυτό εξαρτάται από τον δικαστή Σέφιλντ, τους επιτηρητές του και κάνα δυο ψυχιάτρους.

Πρόκειται λοιπόν ο δικαστής Σέφιλντ να χαϊδέψει το κεφαλάκι του Έντι, όπως έκανε πριν από έξι μήνες, και να πει: «Λοιπόν τώρα, αγόρι μου, αν πεις ότι το μετάνιωσες, θα σε θέσουμε και πάλι υπό επιτήρηση. Φυσικά, δεν μπορούμε να σου δώσουμε πίσω τον σουγιά σου. Θα πρέπει να αγοράσεις άλλον. Αλλά πρόσεχε, θα είναι μόνο για να καθαρίζεις τα νύχια σου»;

Έτσι φαίνεται.

Στο κάτω κάτω, μην ξεχνάτε τους ψυχιάτρους. Θα μας κάνουν πράγματι να λιώσουμε στο κλάμα. Ξέρετε, τα κλασικά. Δεν φταίει στ' αλήθεια ο Έντι. Έμπλεξε με κακές παρεές. Δεν είχε ευτυχισμένη οικογενειακή ζωή. Εξάλλου, δεν υπάρχουν κακά παιδιά. Είναι απλώς δυστυχισμένα παιδιά.

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝ ΕΪΒΕΡΙ

Ας κάνουμε λοιπόν τα παιδιά ευτυχισμένα. Τι είναι μια μικρή κλοπή; Αν ο φόνος τα κάνει ευτυχισμένα, ας ορίσουμε μια περίοδο, ας πούμε μια φορά τον χρόνο, όπου τα παιδιά θα μπορούν να βγάζουν τα αυτοσχέδια όπλα τους και τους σουγιάδες τους και να περνάνε καλά.

Ή πρέπει να μας απασχολήσει το ζήτημα;

Αυτό δεν συμβαίνει τούτη τη στιγμή;

Δεν είναι ασφαλές να κυκλοφορούμε στους δρόμους τη νύχτα. Τα καημένα, δυστυχισμένα παιδιά αναζητούν την ευτυχία – σε συμμορίες. Συμμορίες ανηλίκων.

Ο Έντι Γιούνταλ είναι μόνο ένα παράδειγμα αυτού που συμβαίνει όταν κανακεύουμε ανήλικους εγκληματίες. Δεν θα οδηγηθεί στον θάλαμο αερίων – όχι στα δεκαεφτά. Αλλά μπορεί να καταδικαστεί σε ισόβια.

Το δικαστήριο έδειξε επιείκεια σ' αυτόν τον νεαρό τραμπούκο. Έχει ποινικό μητρώο – βανδαλισμός, κακόβουλες ενέργειες, κλοπή και βιαιοπραγία. Πριν από έξι μήνες συνελήφθη επειδή χτυπούσε έναν αβοήθητο γέρο. Ένας ψυχίατρος ονόματι Φρανκ Καραντάν εξέτασε τον Έντι. Δεν ξέρουμε τι συνέβη. Όλα αυτά παραμένουν άκρως εμπιστευτικά. Εκείνο όμως που ξέρουμε είναι ότι ο δικαστής Σέφιλντ χάρειψε τον Έντι στο κεφαλάκι και τον έθεσε υπό επιτήρηση.

Λοιπόν, το κανάκεμα το δοκιμάσαμε. Και δεν πέτυχε. Πρέπει να γίνουμε σκληροί. Χρειαζόμαστε σκληρούς νόμους – νόμους με δόντια.

Δόντια πιο αιχμηρά από τη λεπίδα ενός σουγιά!

Ο Γκρέι σφύριξε. «Είναι αλήθεια όλα αυτά;» ρώτησε. «Το ότι έδερνε έναν γέρο; Όλα;»

Ο Ζούκερ συγκατένευσε. Έπειτα δίστασε. «Ε, για να λέμε

και του στραβού το δίκιο, ο Σίνοτ παραποίησε κάπως την αλήθεια σ' αυτό το σημείο. Ο αβοήθητος γέρος ήταν σαράντα έξι χρονών και πρώην μποξέρ. Πολύ πιο μεγαλόσωμος απ' τον Έντι Γιούνταλ. Αλλά δεν μπορείς να το αντιπαρέλθεις. Ο Γιούνταλ πράγματι ξεκίνησε τον καβγά».

Ο Γκρέι τεντώθηκε. Ήταν ένας ψηλός, αδύνατος, χαλαρός άντρας, και κινούνταν με την άνεση αιλουροειδούς. Έβαλε τα χέρια του στις τσέπες και στράφηκε προς το παράθυρο.

«Φυσικά ο Σίνοτ είναι γνωστός σκανδαλοθήρας», είπε ο Ζούκερ κοιτάζοντας τον Γκρέι. «Ακολουθεί πάντα το ρεύμα, όποτε του φαίνεται καλό. Αλλά ποτέ στο παρελθόν δεν το τράβηξε τόσο πολύ για την εγκληματικότητα ανηλίκων. Ο Αρχηγός θα αρχίσει να μας την πέφτει αν η αρνητική δημοσιότητα συνεχιστεί. Καταλαβαίνεις, Μάικ, γιατί είναι προτιμότερο να παραπεμφθεί ο Γιούνταλ σε κανονικό δικαστήριο, ενώπιον ενόρκων, με όλη τη δημοσιότητα που παίρνει μια τέτοια δίκη. Τότε ο κόσμος θα είναι ικανοποιημένος. Αλλά σ' εσένα εναπόκειται να βεβαιώσεις ότι ο Γιούνταλ μπορεί να παραπεμφθεί σε μικτό ορκωτό. Αν το αποτρέψεις, δεν θέλω να σ' ακούσω αργότερα να γκρινιάζεις για το πώς το παιδί παρασύρθηκε. Επομένως, πρέπει είτε να συνεισφέρεις ή να το βουλώσεις, Μάικ».

Ο Γκρέι επέστρεψε στο γραφείο του και γύρισε πάλι την εφημερίδα στη σελίδα με τις δύο φωτογραφίες, του θύματος και του κατηγορούμενου. Κοίταξε πολύ ώρα την Αν Έιβερι, που χαμογελούσε στον απογευματινό ήλιο.

«Εντάξει, Χάρι», είπε. «Θα μιλήσω στον νεαρό».

Ο Ζούκερ πήγε να πει κάτι. Χαμογελούσε πλατιά.

«Αλλά...», πρόσθεσε ο Γκρέι, «μία συνάντηση μπορεί να μην είναι αρκετή. Θέλω να νιώθω σίγουρος για τον εαυτό μου προτού διακινδυνεύσω οτιδήποτε».

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝ ΕΪΒΕΡΙ

«Εντάξει, εντάξει», είπε ο Ζούκερ. «Έχουμε τον πλήρη φάκελο. Μπορείς να τον μελετήσεις και να κάνεις ό,τι νομίζεις. Δεν υπάρχει πολύς χρόνος, Μάικ. Το καταλαβαίνεις».

Ο Γκρέι συμφώνησε. «Θα κινηθώ όσο πιο γρήγορα μπορώ».

Ο Ζούκερ σηκώθηκε και έτεινε το χέρι του. «Σύμφωνοι, λοιπόν. Ευχαριστώ πολύ, Μάικ. Το εκτιμώ ιδιαίτερα».

Ο Γκρέι έκλεισε την πόρτα πίσω απ' τον Ζούκερ και γύρισε στο γραφείο του. Κοίταξε ξανά το επιφυλακτικό πρόσωπο της Αν Έιβερι. Τι είδους εσωτερικές συγκρούσεις έκρυβε εκείνο το πρόσωπο, που τώρα πια δεν θα τις μάθαινε κανείς; Και ο θάνατός της; Ήταν απλώς ένα κτηνώδες ατύχημα ή πίσω από εκείνη τη γλυκιά, αισθησιακή, συγκρατημένη όψη κρυβόταν κάποιο κλειδωμένο μυστικό, για το οποίο ο δολοφόνος κρατούσε το κλειδί;

Ποιο ήταν το κίνητρο της Αν Έιβερι να δολοφονηθεί;